

Бруно Бюргелъ

Стъклениятъ гробъ.

Случката, която разказваме, започна преди нѣколко хиляди години. Бѣше лѣто, слънцето грѣеше отъ синьото небе. Въ далечината бучеше морето. А тукъ наблизу шумѣше голѣмиятъ лесъ.

Една малка гиздава мушица хвъркаше весело между тревници и цвѣтя, а следъ моментъ разпери нѣжни криле и отплува въ гората. Тамъ имаше много иглолистни дървета, които стърчаха високо надъ земята, и въздухътъ миришеше на борова смола, защото времето бѣ горещо.

Мушицата кацна на едно дебело стъбло да почине. Тя очисти отъ праха крилетѣ си съ четчицитѣ на краката, а сжщо и облата си глава, и червени очи.

Бавно закрачи съ тънкитѣ си крака единъ паячко къмъ нея. Той предвкусваше добъръ обѣдъ. Предпазливо премѣстваше напредъ кракъ следъ кракъ, нѣщо което не е лесно, защото паякътъ има осемъ крака.

Паячко крачи и мисли: „Нѣма много ядене въ тази мършава мушичка, но все пакъ нека благодаря на Бога и за малкото, защото безъ нея е още по-зле!“ „Сега“, продължи да мисли паякътъ, „трѣбва да бжда предпазливъ и внимателенъ, защото мушицата може да ме зърне съ облитѣ си топчести очи и да хвъркне, и тогава ще легна да спя гладенъ“.

Малката мушица е глезлива и палава, и иска да се почисти и да стане хубава. Тя четкаше непрестанно нѣжнитѣ си зелени крилца и се ближеше като ко-